

BE·KE·N·D

Magazine voor en door Nijlen

In beeld

P. 4-6

**NIJLENAAR REDT LEVENS
VAN AMERIKAANSE PILOTEN
TIJDENS WO II**

Nijlen wereldwijd

P. 10-13

**ROYAL BOTANIA
'DE WERELD VEROVEREN
VANUIT NIJLEN'**

Beste lezer,

De wereld is één groot dorp geworden hoor je wel eens. In hoeverre dat klopt, laat ik in het midden. Maar wat ik wel weet, is dat Nijlen een dorp van de wereld is. Heel wat dorpsgenoten maken wereldwijd naam, zowel vroeger als nu. Deze BEKEND staat vol verhalen van Nijlenaars die in andere continenten bekend zijn en daar zeer mooie dingen doen. Royal Botania is op meerdere continenten actief als hét merk voor kwaliteitsvolle meubels. We werpen een blik achter de schermen bij dit Nijlens succesverhaal op wereldschaal.

Een Nijlenaar heeft ook echt een hart voor de wereld. Zo blijkt nog maar eens uit het verhaal van Leen die zich inzet voor een schitterend project met tractoren in Gambia. Girl power over continenten heen, het is echt prachtig!

Ook in heel andere tijden namen onze mensen van hier meer dan hun verantwoordelijkheid. Gust Helsen was in de tweede wereldoorlog een onmisbare schakel in de operaties om neergeschoten Amerikaanse piloten naar Frankrijk en van daar terug veilig

naar huis te smokkelen. Zijn familie nam onlangs meer dan terecht een officiële medaille van Het Witte Huis in ontvangst voor deze moedige heldendaden.

Wie al een kwarteeuw mooi de brug slaat tussen verleden, heden en toekomst in onze contreien is de vzw Kempens Landschap. Wat ze concreet voor ons Nijlens erfgoed betekenen, daar lees je ook een artikel over.

Dat allemaal, aangevuld met korte informatieve berichten en lokale verhalen, maakt van deze uitgave perfect leesvoer voor ongetwijfeld een hele mooie zomer. Geniet er van, zowel van deze uitgave als van de onvergetelijke herinneringen die deze zomer zal opleveren.

PAUL VERBEECK Burgemeester

MEDAILLE VAN HET WITTE HUIS

P. 10 – 13

DE KINDEREN VAN GUST HELSEN ONTVANGEN POSTUUM EEN MEDAILLE VOOR HUN VADER

TRACTORS VOOR GAMBIAANSE VROUWEN

P. 18-21

LEEN GING MEE NAAR GAMBIA OM TRACTORS AF TE LEVEREN AAN GAMBIAANSE VROUWEN

IN DEZE EDITIE

UIT DE BUURT

Medaille van het Witte Huis voor Gust Helsen

P. 4-7

GESPOT

Laat de cornet knallen

P. 9

NIEUW! NIJLEN WERELDWIJD

De wereld veroveren vanuit Nijlen

P. 10-13

IN GESPREK

Over een kwarteeuw Kempens Landschap

P. 14-15

IN BEELD

Schapen scheren

P. 16-17

IN DE KIJKER

Leen uit Bevel levert mee tractors af in Gambia

P. 18-21

HET GROEPSPORTRET

Bevelse burgemeesters

P. 22-23

OPGELET!

Veilig op de fiets

P. 24

GESPOT

Nijlense jury voor geïntegreerde proef (GIP)

P. 25

KORTWEG

Informatieve berichten

P. 26-29

CONTACT

Nuttige telefoonnummers

P. 29

CURIEUZE COLLECTIES

Duizenden theelepeltjes van Julia

P. 32-33

BEKEND FOTOWEDSTRIJD 2022

Doe mee en maak kans op gratis ijsjes

P. 34

GUST HELSEN REDDE LEVENS VAN AMERIKAANSE PILOTEN

Oorlog in Europa is sinds enkele maanden geen ver-van-mijn-bed-show meer. Sommigen blijken in dergelijke loodzware omstandigheden onvoorstelbaar moedig. Die moed moet je niet verder zoeken dan hier in ons eigen Nijlen. Meerdere dorpsgenoten hebben in oorlogstijden niets minder dan heldendaden verricht. We vertellen hier één van die verhalen. Het is het straffe verhaal van Gust Helsen, vader van Rosa, Simonne, Chris en Luc. Het leest als een spannende spionageroman en lijkt wel op een aflevering van 'Allo Allo'. Alleen gaat het om bittere ernst, letterlijk met gevaar voor eigen leven! Simonne en Luc vertellen er graag meer over.

Simonne en Luc, hoe begon het tijdens de oorlog allemaal voor jullie vader?

Met zijn 19 jaar was Gust één van de jongste soldaten in het Belgische leger. Hij had alleen een mes als wapen en het bevel om bij de inval van de Duitsers te vluchten naar het zuiden van Frankrijk was dus zeker geen slecht idee. Toen België zich had overgegeven moesten ze terugkeren, maar dat liep al snel mis. In de bergachtige Ardèche begaven de remmen van de vrachtwagen het omdat de officier het bevel gegeven had om tijdens het afdalen de motor af te zetten. Ze donderden het ravijn

in. Vijf soldaten lieten het leven, onze vader was één van de 14 zwaargewonden. Hij lag enkele dagen in coma en was zwaargewond aan de rechterarm. Die rechterkant is altijd gevoelloos gebleven, maar hij kon zijn arm en hand nog wel gebruiken.

Hoe recupereerde hij van het ongeval?

Na een verblijf van bijna zes maanden in een Frans hospitaal keerde hij in 1941 terug naar Nijlen. De Duitse bezetter gaf hem de toestemming om meerdere keren per week naar hospitalen in Antwerpen te rijden voor verdere revalidatie. Het gaf

mijn vader de kans daar contacten te leggen, inlichtingen te verzamelen en safehouses te contacteren. Hij reed altijd met de fiets over en weer naar 't Stad en is op die manier letterlijk in de weerstand gerold. Vader deed dan bv. een babbeltje met de Duitse soldaten aan de wachtposten, die niet beseften dat ze hem zo waardevolle informatie doorspeelden.

Die informatie had hij nodig om het leven te redden van Amerikaanse piloten. Hoe is hij daarbij gekomen?

Dat verliep in het kader van 'Belgian Underground' en de 'escape-line for downed airmen'. Omdat de grensstreek

Uit de buurt

Luc en Simonne Helsen

van Nederland en België op de aanvliegroute lag voor zware bommenwerpers van de Amerikaanse luchtmacht, waren het vooral Amerikaanse piloten die met de hulp van mijn vader in de zogenaamde ontsnappingsketen werden gebracht.

Heb je een naam of namen van Amerikanen die hun leven danken aan uw vader?

We hebben één ontsnapping heel gedetailleerd kunnen reconstrueren. Bruno Gallerani was een staartschutter op een Amerikaanse B-17 bommenwerper, genaamd Jolly Roger. Op 17 augustus 1943 nam zijn toestel deel aan de befaamde bombardementen op de vliegtuigfabrieken in Regensburg en de fabrieken van kogellagers (die nodig zijn om motoren te kunnen maken) in Schweinfurt.

In Woensdrecht, aan de grens met België, werd Jolly Roger neergeschoten. Vier mannen kwamen neer in de omgeving van Zoersel, één man sterft op de grond en twee werden opgepakt door de Duitsers. Bruno kon ontsnappen aan de Duitse speurhonden, maar omdat hij een deel van zijn kleding verloren was konden de speurhonden zijn geurspoor volgen. Toen hij het Albertkanaal overzwom werd dat lastiger en kon hij ontkomen.

Wat was daarna precies de rol van jullie vader?

Toen leden van de Belgische weerstand Bruno opmerkten, droegen ze hem over aan onze vader. Eerst en vooral moest hij op een veilig onderduikadres Bruno's identiteit controleren. In dit geval was dat in de Tibourschrans in 't Hofke. Voor elke piloot die opsteeg vanuit het

Verenigd Koninkrijk lag er onder verzegelde omslag een paswoord in een centraal register. Als Bruno geen paswoord had kunnen geven, dan had men hem ervan verdacht een Duitse infiltrant te zijn en zou hij meteen gedood geweest zijn. Via een geheime zender in Ranst vroeg mijn vader het paswoord op in Londen en binnen het uur kwam als antwoord: 'gouden ring met een otter er in gegraveerd'. Dat paswoord klopte. Het verwees naar een ring die Bruno voor zijn plechtige communie van zijn grootvader had gekregen. Bruno was wie hij beweerde en kon verder de ontsnappingsketen in.

Hoe ging het daarna verder in zijn werk?

Per fiets ging het naar een safehouse in Antwerpen. Bruno had geluk dat hij kon fietsen want dat was toen bij veel Amerikanen niet het geval. De piloten zorgden er altijd voor dat ze niet naar

gezichten keken en zeker geen namen onthielden. Zo kon de Gestapo deze info bij een eventuele arrestatie niet door foltering te weten komen. Via Antwerpen, Brussel en Parijs ging het naar de voet van de Pyreneeën. Dit is de zogenaamde COMET-route. Met behulp van gidsen en daarna ook van Amerikaanse geheime agenten per trein vervolgden ze hun tocht tot in Gibraltar. De laatste etappe was dan met het vliegtuig terug naar Engeland. Via de BBC werd de codezin 'Napoleon is in Waterloo' uitgestuurd. Dit was voor vader het verlossende bericht dat Bruno veilig en wel in Engeland was geraakt.

Julie vader stond constant onder zware stress, dat moet toch z'n tol geëist hebben?

Wat onze vader deed was levensgevaarlijk. Elk foutje of elk moment van onoplettendheid

kon fataal zijn! Hij heeft die stress altijd kunnen beheersen. Maar toen op de avond van 6 juni 1944 generaal Eisenhower aankondigde dat de landing van de geallieerden een succes was, toen moest het er allemaal uit. Hij kreeg oncontroleerbare rillingen en ging in een nabijgelegen korenveld een paar uur wenen als een klein kind. Oorlog is een vies beestje dat heel diep onder je huid en in je hoofd kruipt!

Zijn heldendaden waren na D-day nog niet ten einde. Wat deed hij daarna nog?

Na D-day gaf mijn vader troepenbewegingen van de Duitsers door. Zo signaleerde hij waar een klein regiment soldaten van de SS in opleiding was. De meesten waren waarschijnlijk amper 18 jaar. Het gaf aan dat Duitsland geen andere keuze had dan zo'n jonge jongens letterlijk in de strijd te gooien. Ze waren bijna verslagen, maar er was nog lang

geen tijd voor medelijden, dat is nu eenmaal oorlog... Op aangeven van mijn vader, die zich in Nijlen met een groep vrienden in de spoorwegberm ophield, openden zes Amerikaanse jachtbommenwerpers de aanval met brandbommen. De jonge Duitsers maakten geen schijn van kans, wellicht hebben er daar zeker 50 het leven gelaten... Maar ook daar bleef het niet bij. Gust toonde later ook tactisch en strategisch inzicht te hebben...

Vlak voor de bevrijding vertelde een agent van de SOE (Special Operation Executive, in feite de special forces van nu) dat een beruchte collaborateur een buitenverblijf had in de Paddenkote in Nijlen. Het ging om de Nederlander Antoon Brinkel, woonachtig in Heist-op-den-Berg, die nauwe banden had met de Gestapo en zich als een beest gedroeg in het concentratiekamp in Breendonk. Vader moest het moordcommando (SAS - special air service van de Britten) de weg tonen. Zij zouden dan een capsule cyaankali in de keel

van de man en zijn vrouw duwen. Een geruisloze dood volgde dan onmiddellijk. Maar vader heeft deze operatie tegengehouden omdat hij vreesde dat de Duitsers als represaille nog meer mensen zouden gijzelen. Dat had hij goed bekeken want dat gebeurde wel meer.

In maart 1945 kwam het bericht van de Amerikaanse inlichtingendiensten dat de collaborateur en zijn vrouw door de Russen gevat waren. De vrouw was na 'een feestje' met een aantal Russen terechtgesteld, de man had 'een enkele treinreis' naar Siberië gekregen en is daar omgekomen door ontbering.

Gust was later ook betrokken bij het neerhalen van de beruchte Duitse vliegende bommen?

Ja dat was bij een luchtafweerbatterij van het 125ste 'AAA (Anti Aircraft Artillery) Gun Battalion' in Bevel. Die maakte deel uit van een

verdedigingsgordel rond Antwerpen. Hitler nam de stad en de haven onder vuur met de beruchte vliegende bommen, de V1. Met zware vierloops machinegeweren in een open veld hadden ze een groot open schutsveld. Ze slaagden er geregeld in om zo'n V-bom neer te halen of toch in de lucht te raken. Het waren echt heel andere tijden. Zo kreeg mijn vader soms handgranaten (zowel Amerikaanse als Duitse die her en der gevonden werden) en daar ging hij mee... vissen in de vlakbij gelegen Nete. Door de luchtverplaatsing van de ontploffing onder water kwam er vis bovendrijven en die kon je dan met een netje simpelweg opscheppen. Het waren tijden van schaarste. De Duitse granaten bleken daar trouwens de meest effectieve voor.

Hoe ging het voor hem verder na de oorlog?

De Staatsveiligheid vroeg vader na de oorlog om voor hen te komen

werken. Maar dat wilde hij niet. Hij vond dat het genoeg geweest was en hij zijn job gedaan had. De rest van zijn leven heeft hij als een echte Nijlenaar als diamantslijper gewerkt. Maar de oorlog heeft hij nooit helemaal losgelaten. In 1948 kreeg hij een erkenning van de dienst 'MIS X', één van de meeste geheime afdelingen van het Amerikaanse leger in WOII (speciaal opgericht voor escapes lines). Zijn hele leven is hij nog blijven opkomen voor de rechten van oorlogsinvaliden en voor voormalige leden van de weerstand. Misschien heeft Bruno Gallerani dat in Amerika ook wel gedaan en dacht hij daarbij wel eens terug aan mijn vader. In 2018 mailde ik nog met hem, vertelt Luc. Hij woont in Longmeadow, in de staat Massachussets.

Gust Helsen overleed in 2004, als gewone Nijlenaar maar zeker ook als held. Die erkenning kreeg hij nogmaals officieel toen de Amerikaanse CDA (charge d'affaires, dienstdoende ambassadeur in België) Nicholas Berliner op 25 februari van dit jaar een bezoek bracht aan de werkplaats van zoon Luc, een pilootfabriek op vlak van biotechnologie in Gent. Bij het laatste agendapunt van het bezoek stond vermeld: 'a little present'...

En het was ook een klein doosje dat Luc toegestopt kreeg. 'Ik dacht dat het pralines waren', vertelt Luc lachend. Maar toen ik het doosje opendeed lag daar een officiële medaille van het Witte Huis te blinken!

Gespot

LAAT DE CORNET KNALLEN

De Podiumacademie Lier in Nijlen floreert. We spraken met Loe (9) en Jonne (12) Verheyen, twee leerlingen cornet en met Emil Krastev (16), een begenadigde leerling woord. Deze drie Nijlense enthousiastelingen geven ons een kleine inkijk op wat het voor hen betekent om les te volgen aan deze academie in Nijlen en Kessel.

Waarom komen jullie zo graag naar de academie en naar de lessen?

Loe en Jonne: Al van toen we nog heel klein waren, betekende muziek al veel voor ons. We waren constant bezig met muziek, geluiden en melodieën, daarom leek het ons heel leuk om echt over muziek te leren, en natuurlijk zelf muziek te spelen. Met onze liefde voor muziek konden we ook terecht bij de jeugdharmone en konden we daar toepassen wat we in de Podiumacademie geleerd hadden.

Emil: Het fijne aan de academie ligt vooral in de diversiteit aan mensen en de gemeenschap waar je tot toetreedt. Als ik door de gangen wandel, geniet ik van hoe energiek de sfeer er is. Het is een plek waar mensen groeien en wonderlijke dingen maken. Bij woord en theater is het zo dat er een hele wereld voor je opengaat, zonder dat

je een of andere voorkennis moet hebben, als je jezelf maar openstelt. Je kan heel veel ontdekken, als je maar nieuwsgierig genoeg bent.

Wat leer je dan allemaal in de muziekleiding?

Loe en Jonne: Vanalles! Je leert er noten lezen en maakt op een leuke manier kennis met de theorie van de muziek. De leerkrachten zijn heel enthousiast om ons alles te leren. Wat we ook heel graag doen is in groep muziek maken en natuurlijk uit volle borst zingen tijdens het muziekclub.

En dan vergeten we nog dat je ook een echt instrument leert spelen! Dat is voor ons het allerleukste. Je kan ook leren spreken en acteren in de woordklassen. Voor danslessen kan je in andere vestigingsplaatsen terecht.

Emil, welke woordopleiding volg je en waarom doe je dit graag?

Ik volg momenteel de richting vertolkend acteur, met de vakken Verteltheaterstemregie, Theater en Dramalab in Kessel. Elke woensdag kom ik met een vijftal mensen samen om onder begeleiding van twee fantastische leerkrachten onze eigen grenzen te verleggen door te spelen. Ik hou ervan dat in de lessen (zoals in "echt" theater) alles mogelijk is en je jezelf kan zijn en ontdekken. Ik kom vaak terug thuis met nieuwe inzichten over mezelf, anderen en de wereld. Ik leer er veel bij, en niet alleen over theater.

Komen jullie alledrie volgend jaar in september terug?

Natuurlijk!

Info & inschrijven:
www.podiumacademielier.be

Nieuw
Nijlen wereldwijd

TEKST Gino Van Looy

DE WERELD VEROVEREN VANUIT NIJLEN

Misschien wel het best bewaarde geheim van Nijlen ligt verborgen in de Elsendonkstraat. In de voormalige gebouwen van Socal Lights huist nu Royal Botania. Dit bedrijf specialiseert zich in luxueuze designtuinmeubelen. Niet voor ieders budget weggelegd, maar in hun segment behoren ze tot de wereldtop. Bijna overal ter wereld worden hun meubels verkocht zodat ze een echte ambassadeur zijn voor Nijlen. Want hier in Nijlen wordt alles bedacht en in elkaar gestoken. Zaakvoerder en stichter van het bedrijf Kris Van Puyvelde kijkt ook verder dan rond de kerktoren. "We willen de hele wereld veroveren."

vlr. Pieter Van Puyvelde - Marketing Manager, Kris Van Puyvelde - CEO, Philip Takx, General Manager • FOTO Tom Meeus

Kris is trots op het parcours dat hij en zijn bedrijf hebben afgelegd. "Samen met mijn toenmalige vennoot Frank zijn we dertig jaar geleden heel klein begonnen", begint Kris. "We lieten containers uit Azië overkomen met tuinmeubelen om die hier te verkopen, maar al snel begon ik zelf te ontwerpen. Met mijn achtergrond als ingenieur had ik daarvoor wel genoeg bagage. We hadden geen werknemers, we deden alles met zijn tweeën. In het begin verkochten we alleen in België, maar na anderhalf jaar trokken we naar een beurs in Keulen en nog later naar beurzen in Frankrijk en Oostenrijk. Omdat het begon aan

te slaan, moesten we uitbreiden. We deden alles bij mij thuis in Boechout, maar daar werd het te klein. Dan zijn we in 1996 naar Nijlen gekomen waar we een deel van de gebouwen van Socal Light konden kopen. Uiteindelijk hebben we dan heel Socal Light opgekocht toen ze stopten."

PRODUCTIE IN BANGKOK

Maar Royal Botania heeft niet alleen in Nijlen een vestiging. "Sinds 2002 is onze productieafdeling gevestigd in Bangkok. We beschikken daar over een oppervlakte van 13.000 vierkante meter. In Thailand worden alle stukken

gemaakt. We hebben daar twee Belgen aan het hoofd staan van die vestiging. In Bangkok werken ongeveer 400 mensen in onze fabriek. We proberen ook om de levensomstandigheden van de mensen daar te verbeteren. Onze werknemers kunnen er beschikken over gratis huisvesting en medische zorg, we bieden hen Engelse lessen en sportactiviteiten aan en we hebben er zelfs een kleuterschool opgericht. Mensen moeten waardering voelen en op deze manier zijn ze meer betrokken bij het bedrijf, wat de kwaliteit ten goede komt. De stukken die daar gemaakt worden, komen naar Nijlen waar alles geassembleerd wordt, hier steken we alles dus in elkaar.

Daarna versturen we alles naar onze klanten die zich over de hele wereld bevinden. In Nijlen bevindt zich ook onze communicatiedienst en onze administratie. In totaal werken er in Nijlen 48 mensen.”

NOG STEEDS ZELF ONTWERPEN

Kris ontwerpt nog altijd bijna alle meubelen zelf. “Het belangrijkste van alles, het ontwerpen van de producten, gebeurt ook in Nijlen. 95 procent van onze meubelen ontwerp ik nog altijd zelf. Toen we begonnen was design vooral bestemd voor binnenskamers, wij hebben design ok naar buiten gebracht. Onze catalogus bevat alles wat je onder tuinmeubelen kan verstaan. Tuinstoelen, verlichting, lounge sets, hangmatten, ligbedden, parasols, we verkopen bijna alles. Maar we leggen de lat heel hoog, we zitten in het hoogste marktsegment. Dat betekent dat we vooral op

kapitaalkrachtige mensen mikken en daarom is België te klein voor ons. Bijna 85 procent van ons cliënteel bevindt zich in het buitenland.”

VIA BEURZEN DE WERELD VEROVEREN

Royal Botania probeert dan ook de hele wereld te veroveren. Het is goed op weg om dit doel te realiseren want het heeft al bijna op alle continenten een aanzienlijk cliënteel. “We verkopen niet aan particulieren, alleen aan winkels. We hebben ook geen webshop, maar wel een catalogus en een showroom. Maar de plaatsen waar ze ons het best kunnen vinden, zijn de meubelbeurzen. We proberen naar zo veel mogelijk beurzen te gaan over de hele wereld. Las Vegas, New York, Milaan, andere grote Europese steden, overal trekken we met Royal Botania naartoe. Daar kunnen geïnteresseerde speciaalzaken onze

producten zien en ook vragen stellen. In West- en Oost-Europa kan je bijna in elk land winkels vinden waar ze onze meubelen verkopen. Ook in de Verenigde Staten, het Midden-Oosten, Australië en Nieuw-Zeeland kan je onze producten kopen. Alleen de Aziatische markt is moeilijker. Dat is natuurlijk een hele grote markt, daar zouden we ook graag binnen geraken.”

SHOWROOM IN NEW YORK

De klanten van Royal Botania zijn vaak bekende mensen al wil Kris geen namen noemen. “We weten natuurlijk wie onze klanten zijn. Daar zitten heel bekende namen tussen van voetballers, zangers, acteurs, mensen uit koningshuizen. Die weten ook goed wat ze kopen. Royal Botania is een referentie in de meubelwereld en voor onze uitstraling is het natuurlijk mooi als bekende mensen meubelen van ons in hun tuin hebben staan.”

Wie naar de website van Royal Botania surft, ziet niet alleen een contactadres in Nijlen, maar ook in New York, op de Lexington Avenue 200, suite 425. “Dat klopt, in New York hebben we een dochterbedrijf. Dat is gevestigd in het New York Design Center, waar allemaal designwinkels hun showroom hebben. Ik denk niet dat er een betere plaats is vanwaar uit je de Amerikaanse markt kan veroveren.

DE OSCAR ONDER DE DESIGNPRIJZEN

Een tijdje terug won Royal Botania de “Voka lokaal-Award Neteland”. “Uiteraard doet zo’n erkenning deugd. Zeker omdat we dit jaar onze dertigste verjaardag vieren, is dat een mooie appreciatie. Maar voor een bedrijf als het onze, dat vooral

internationale klanten heeft, zijn er belangrijkere prijzen. Met onze Palma parasol (zie foto onder) hebben we enkele jaren geleden de Red Dot Award gewonnen, dat is de Oscar onder de designmeubelen. Daar kan je echt mee uitpakken, iedereen in de designwereld kent die prijs. Daar worden we ook nog vaak op aangesproken, het is absoluut iets wat ons voort geholpen heeft.”

DE WERELD ALS MARKT

Na dertig jaar Royal Botania kan Kris al tevreden terugblikken. Maar stilstaan is achteruitgaan in de bedrijfswereld en daarom kijkt Kris vooral vooruit. Hij heeft nog ambitie genoeg. “Zoals gezegd zou ik met Royal Botania ook graag een poot aan de grond krijgen in Azië, dat is een gigantische markt.

Maar momenteel richten we ons vooral op de Verenigde Staten. Met onze showroom daar moeten we ook daar nog groter kunnen worden. Toen ik dertig jaar met dit bedrijf van nul startte, had ik nooit verwacht dat we nu wereldwijd bekend zouden zijn en verkopen. Maar we zijn stelselmatig gegroeid en elke keer werden we iets groter.

Ik ben nu al een tevreden man, maar ik ga nog zo lang mogelijk blijven ontwerpen, want dat is mijn passie. In Nijlen zitten we heel goed, maar eigenlijk is de hele wereld onze markt.”

‘Ik ga nog zo lang mogelijk blijven ontwerpen, want dat is mijn passie’

KRIS VAN PUYVELDE

OVER EEN KWARTEEUW KEMPENS LANDSCHAP

Als Lier de 'Poort der Kempen' is, dan ligt Nijlen in de 'voorhof'. En die moet goed op orde zijn, daar zorgen ze bij 'Stichting Kempens Landschap' mee voor. De stichting werd in 1997 opgericht op initiatief van de provincie Antwerpen en een 40-tal gemeentebesturen. Hun doel: waardevolle historische landschappen en openruimtegebieden in de provincie Antwerpen koesteren en domeinen aankopen, beheren en openstellen. Dat doen ze ook in Nijlen, zo vertelt Philippe De Backer, directeur Stichting Kempens Landschap.

Dag Philippe, laten we meteen met de deur in huis vallen: waar hebben Kempens Landschap en lokaal bestuur Nijlen in die jaren vooral samen aan gewerkt?

In Nijlen hebben we de voorbije jaren vooral samengewerkt in Kruiskensberg en het fort van Kessel. Voor het gemeentelijk domein van Kruiskensberg gaat het om het veiligstellen van het beschermd landschap door het aankopen van bospercelen. Voor het fort van Kessel hebben we een grote rol gespeeld om het fort te laten beschermen als monument. Daarmee was de kous niet af want via een beheersovereenkomst tussen lokaal bestuur Nijlen en Kempens Landschap werken we samen verder aan het behoud en de opwaardering van de hele site van het fort.

Als we naar Kruiskensberg kijken, wat is daar precies gebeurd en wat was de impact daarvan op het bos?

We kopen percelen aan waar vaak vervallen weekendverblijven op staan die niet thuishoren in een openbaar wandelbos. Het oogt ook helemaal niet mooi en is niet veilig. We slaan zo twee vliegen in één klap: we maken het bos mooier én ook groter want die percelen voegen we gewoon toe aan het openbare bos. Na de aankoop verrijdt de gemeente in eigen beheer de chalets en het afval errond. Opperuimd staat netjes en het verhoogt niet alleen de recreatiemogelijkheden voor bezoekers het is ook ontharden en een stukje natuur teruggeven aan de dieren die er een thuis van kunnen maken. Het gaat in totaal tot nu toe al om 0,73 hectare (bijna 7400 vierkante meter) sinds het jaar 2014.

Wat zijn nog de verdere toekomstplannen voor Kruiskensberg?

Dan denk ik in de eerste plaats aan het opnemen van de percelen in het gemeentelijk Natuurbeheerplan voor Kruiskensberg. We kunnen daarna verder werken aan de doelstellingen uit dat plan en dat zijn:

- De verdere ontwikkeling van een gezond inheems gemengd bos
- Het weerbaar maken van het bos voor de klimaatverandering.
- Het versterken van de vallei van de Grote Nete, tot de Loire van de Kempen.

De aankoop en afbraak van chalets in natuurdomeinen, dat is ook ontharding, staat dat op de agenda van Kempens Landschap?

Zeker, dat proberen we ook zoveel mogelijk te doen in de andere domeinen van Kempens Landschap. Het is onze bijdrage aan het bereiken van de doelen van de 'Europese Blue Deal'. Zowel het opvangen van regenwater als het zoveel mogelijk laten insijpelen waar dat kan, het is allebei heel belangrijk, zeker met de veranderingen die je nu al zo duidelijk ziet in de weerpatronen. Het lijkt tegenstrijdig: tegelijk werken aan het voorkomen van overstromingen als het maximaal opvangen van regenwater om droge periodes te overbruggen, maar toch moeten we allebei doen! Bij ons gaat die ontharding dan meestal over kleinere verharde eilandjes in een ruimer groengebied.

Naar het fort van Kessel dan, hoe belangrijk was de erkenning als monument?

Dat was heel belangrijk, zowel om het fort te behouden maar ook om het verder op te waarderen. Langs de ene kant is de erfgoedwaarde nu officieel erkend, maar de bescherming opent ook de deur voor extra subsidies. Die komen goed van pas voor beheerwerken, zowel om het hele domein te behouden maar ook om de waarde ervan te verhogen, zowel op vlak van erfgoed als op gebied van natuur en recreatie. De gemeente wordt zo als eigenaar financieel minder belast.

Het fort is enerzijds het gebouw zelf maar anderzijds ook de grachten en de oevers en met name voor die oevers heeft Kempens Landschap een belangrijke rol gespeeld, hoe precies?

De oevers zijn al jaren aan het afkalven. Hierdoor verdwijnen in de loop der jaren de historische contouren van het forteiland maar ook de stabiliteit komt in het gedrang. Om de oevers te verstevigen, kregen we een erfgoedpremie. Daarmee kunnen we de stabiliteit in de toekomst garanderen. Daarnaast hebben we ook een 'projectsubsidie Natuur' binnengehaald om de oevers te verstevigen en in te richten zodat ze meer natuurwaarde krijgen. Daarmee helpen we ook de talrijke vleermuizen die in en rondom het fort leven. Zij hebben jachtgebied nodig in de maanden waarin ze niet binnenin het fort veilig hun winterslaap houden.

Zijn er nog andere maatschappelijke troeven in Nijlen waar Kempens Landschap zich op richt of dat in de toekomst van plan is? En hoe leggen de gemeente en Kempens Landschap hun visies samen, is daar een gezamenlijk doel op lange termijn?

Stichting Kempens landschap staat open voor andere projecten in gemeente Nijlen. We streven daarin altijd naar een één-op-éénrelatie met de gemeente. De laatste jaren ligt de focus op erfgoed met Stichting Kempens Landschap dat op Vlaams niveau als voorbeeldvereniging is erkend. Dit maakt dat we een surplus van 10% restauratiepremie kunnen bekomen. Dit zal in de toekomst ook ongetwijfeld nog van pas komen in de supermooie gemeente die Nijlen is!

SCHAPEN SCHEREN

In beeld

Op zondag 6 juni werden er een dertigtal schapen geschoren tijdens het jaarlijkse schaapscheerfeest op de Kesselse heide. Een intensieve job voor de scheerder, want zo'n schaap weegt toch al snel 50 kg en is niet altijd even makkelijk te hanteren.

FOTO Yves Heylen

TRACTORS VOOR GAMBIAANSE VROUWEN

In maart 2022 trok de Bevelse Leen Verbist (56) samen met drie andere vrouwen naar Gambia om er drie tractoren én een trailer af te leveren aan vrouwen in drie landbouwdorpen. Een project voor en door vrouwen dus. Wat begon als een persoonlijk avontuur groeide al snel uit tot een project dat haar erg na aan het hart ligt. Een vermoeiende tocht, onder meer door terugkerende technische problemen en oponthoud, dat wel. BEKEND ging met Leen praten over dit mooie avontuur.

Leen, hoe ben je bij dit project terecht gekomen?

Mijn ex-man en ik reisden vaak per moto of terreinwagen in o.a. Afrika en Zuid-Amerika. Na mijn scheiding begon ik die avonturen ontzettend te missen. Alsof het zo moest zijn leerde ik toen Leen Crabbé kennen, die me voorstelde voor een project

mee naar Gambia te gaan. Leen kende initiatiefnemer Koen Heivers, die er samen met zijn broer Jef al twaalf jaar lang hulpgoederen bezorgde aan scholen en ziekenhuizen. Omdat de vraag naar tractoren in Gambia erg groot is, hadden zij drie tractoren aangekocht om in drie dorpen daar te gaan leveren. Koen trekt zich het lot van vrouwen erg aan en

aangezien zij er de velden bewerken, wou hij de tractoren ook rechtstreeks aan hen bezorgen. Meer nog, hij wou dat ze ook door vrouwen ter plaatse gebracht werden. Omdat er als gevolg van de pandemie een plaatsje in het project was vrijgekomen, dacht Leen aan mij. En het plaatje klopte, want ik was klaar voor een nieuw avontuur! Dat dit project niet mijn reis, maar onze reis

'Als we één ding geleerd hebben is dat er in Gambia voor alles wel een oplossing bestaat!'

LEEN VERBIST

zou worden maakte alles nog mooier!

Hoe was het om met de tractor te rijden?

Leen, twee Nederlandse meisjes die pas afgestudeerd waren als huisarts en ter plaatse consultaties zouden houden en ik hebben met de tractor leren rijden na aankomst in Gambia. De tractoren waren er al eerder en werden in afwachting van onze komst technisch in orde gezet. De eerste rit viel goed mee, onder meer omdat het me wel deed denken aan rijden met een jeep. Veel hendeltjes om te bedienen heeft zo'n tractor niet, maar elke tractor heeft wel een beetje zijn eigen werking. Eens we geleerd hadden hoe vooruit en achteruit te rijden en hoe we de versnellingen moesten gebruiken, vertrokken we in konvooi naar het eerste dorp.

Op welke basis werden de dorpen die een tractor zouden krijgen gekozen?

Koen kende al wat mensen van tijdens zijn vorige reizen naar Gambia. Het eerste dorp waar we een tractor afleverden was dat van Lamin, een techniker die vooraf al de tractoren in orde gezet had. Het dorp van Lama, hoofd beveiliging van de luchthaven,

was het tweede dorp. Tot slot was er het dorp van Saikou, onze gids ter plaatse. Het was voor elk van hen een hele eer om een tractor aan hun dorp te kunnen bezorgen.

De mensen in de dorpen waren dus op de hoogte van jullie komst?

Absoluut, de planning lag op voorhand vast. Alleen verliep alles op z'n typisch Afrikaans en viel het tijdschema zoals wij het voor ogen hadden helemaal in duigen. Om te beginnen startte één tractor in eerste instantie niet, waardoor er al aan gesleuteld moest worden voor de testrit. We waren trouwens erg blij dat er ook mannen mee naar Gambia waren om alle technische problemen op te lossen, thema "vrouw" of niet (lacht). Door een batterijpanne zijn we op dag één in Tendaba in het donker toegekomen en door een remprobleem haalden we op dag twee onze laatste ferry niet. Een legerboot heeft ons toen met al ons materiaal naar ons hotel aan de overkant van de rivier gebracht. 's Anderendaags zijn we dan teruggekeerd om de tractoren op te halen. Als we daar één ding uit geleerd hebben is dat er in Gambia voor alles wel een oplossing bestaat! Een lege tank? Binnen het half uur brengt iemand een jerrycan benzine.

Ferry gemist? Met een legerboot word je toch op je bestemming gebracht. Je moet ter plaatse de timing leren loslaten en bedenken dat het toch altijd goed komt... Er zal altijd iemand zijn waarop je in geval van nood kan rekenen... Maar makkelijk is dat niet als je weet dat mensen met al hun feestelijkheden op je zitten te wachten!

Hoe moeten we ons die feestelijkheden precies voorstellen?

Iedereen was opgetooid, muzikanten stonden klaar en er wachtte ons ook een erg groot feestmaal. Mensen hebben er niet veel, maar ze geven wel alles wat ze hebben... Onderweg hebben we veel armoede gezien. Vele dorpen bestaan uit lemen hutten met daken van stro. Water moet er vervoerd worden van het ene dorp naar het andere. Mensen verdienen aan de kust vijf euro per dag met toerisme en visvangst en in het binnenland met het oogsten van pindanoten en rijst. Ook daar heeft corona de inkomsten doen dalen. En toch werden we in elk dorp als koningen ontvangen. Voor hen was dat belangrijk omdat ze hun dank wilden uiten voor de tractor. Ze deden dat bv. ook met

'Het was een onbeschrijflijk gevoel te weten dat we met het binnenrijden van de tractors echt iets goeds deden voor de vrouwen in het land.'

een ceremonie met toespraken die een eeuwigheid duurden! Elke zin werd vertaald van het Mandeka naar het Engels en omgekeerd. Dat in combinatie met de verzengende hitte hielp niet bij de vermoeidheid (lacht).

Hoe waren de reacties als jullie met de tractoren een dorp binnen reden?

Het was de eerste keer dat de plaatselijke bevolking vrouwen met tractoren zagen rijden. Vrouwen applaudiseerden enthousiast langs de kant van de weg en mannen staken hun duim op en vonden het duidelijk stoer! Er zijn natuurlijk wel culturele verschillen. Gambia is een moslimland en daardoor is het er een beetje een mannenwereld. Koen stond er ook echt op dat wij bv. zelf de ferry van Zuiderbank naar Noorderbank op- en afreden. Het was een sterk signaal om deze lastigere taak niet te laten overnemen door mannen. Voor ons was het alleszins een onbeschrijflijk gevoel te weten dat we door het binnenrijden van het dorp echt iets goeds deden voor de vrouwen in het land.

Hoe werden alle afspraken concreet vastgelegd?

Een Belgische advocaat heeft een contract opgemaakt voor de mensen van het dorp. Koen en

Jef hebben een deel gesponsord maar het restbedrag wordt door de nieuwe eigenaars met de extra opbrengsten in stukken afbetaald. Dat afbetalingsplan zorgt ook voor meer engagement en voor iets meer controle over het respecteren van de doelstellingen. Zo is één van de belangrijkste voorwaarden om de tractoren te mogen aankopen dat vrouwen gestimuleerd worden om met de tractor te rijden. Maar ook het aanleren van kinderen hoe ze hun dorp moeten schoon houden was een prioriteit. Momenteel zijn er bv. geen vuilbakken of ophaalsysteem. Alles wordt gewoon op de grond gegooid. Papieren bootjes en vliegtuigjes die ik voor de kinderen vouwde lagen twee minuten later gewoon overal op de grond...

Je hebt de Gambiaanse vrouwen ook leren tractor rijden, klopt dat?

Inderdaad. Zo heb ik erg fijne herinneringen aan Henda, die op de eerste rij stond om het te leren! Terwijl Koen en Leen het contract bespraken met het hoofd van het dorp, probeerde ik Henda zo goed mogelijk les te geven. Dat verliep erg hectisch: er was maar een half uurtje tijd, er liepen overal kinderen rond de tractor en Henda had zelfs nog nooit met een gewone auto gereden. Ik

voelde erg veel verantwoordelijkheid: wat als de remmen het niet zouden doen met de kinderen in de buurt? Gelukkig verstond Henda goed Engels, nam ze alles snel op en deed ze het fantastisch!

Hadden jullie naast de tractoren nog andere goederen mee?

We hadden ook wat medisch materiaal mee zoals maandverband, luiers, pijnstillers en een basis aan antibiotica. Mijn moeder had me ook oude leesbrilletjes meegegeven waarmee één vrouw erg geholpen was. Dat was fijn voor de vrouw in kwestie, maar ook voor mijn moeder! Op voorhand had ik enkele schilderijtjes gemaakt en verkocht, zodat ik met die opbrengst nog wat extra materiaal kon aankopen om mee te nemen. Zo hadden we voor de plaatselijke school ook schriften mee. Mijn persoonlijke notitieboekje, bedoeld voor mijn reisverhalen, heb ik ook met veel plezier afgegeven aan een meisje dat naar school zou gaan. Met enkele niet-opgeblazen voetballen hebben we nog meer kinderen gelukkig gemaakt. Eén bal wordt er beschouwd als iets van het hele dorp, en niet als van één kind, zoals hier...

Jullie werden gedurende heel het traject ook gefilmd. Hoe was dat?

De filmploeg is er gekomen na een oproep van mijn vriendin Leen op het platform van het RITCS (school of arts). Zij wou graag jonge documentairemakers een kans bieden om dit avontuur te volgen. Ook voor de crew was het zowel een mentale als fysieke uitdaging om elke dag goed beeldmateriaal te verzamelen. Omdat bij het maken van zo'n documentaire elk gesprek dat je voert wordt opgenomen (we droegen de hele dag een microfoon) waren we vaak alert en dat zorgde voor extra vermoeidheid. Maar ik wil zeker niet klagen want het was tegelijk een onvergetelijke ervaring!

Je bent deeltijds kunstenaar.

Ga je ook schilderijen maken over dit project?

Ja, zeker. Ik ga alles even laten berusten en dan begin ik met de voorbereiding van een expo in november. Dit moet nog concreet gemaakt worden, maar vast staat dat ik samen met drie mannen ga werken rond het thema "vrouw". Inspiratie is er dus genoeg! Het is alsof het zo moest zijn, eerst het project in Gambia en dan nu die tentoonstelling. "Go with the flow" dus... Meteen een mooie manier om heel dit avontuur samen te vatten...!

De documentaire "Rolling on the Gambia - film" wordt verwacht eind 2022.

Instagram:

@rollingonthegambiafilm

Leen samen met Henda, wie ze rijles heeft gegeven.

Het groepsportret

v.l.n.r.: Morris Van den Eynde, Thomas Van den Eynde, Pieter Verhaert, Marcel Beirinckx

TEKST Griet Van Olmen
FOTO'S Koen Verstrepen

BEVELSE BURGEMEESTERS

Sinds de Oscars van Chiro Bevel dit voorjaar mag Morris Van den Eynde zich de nieuwe Burgemeester van Bevel noemen. We gaan in gesprek met de Morris en zijn voorgangers Marcel Beirinckx, Pieter Verhaert en Thomas Van den Eynde. Marcel werd als eerste tot Bevelse Burgemeester gekroond in 2007. Vervolgens viel de eer te beurt aan Pieter Verhaert in 2012 en Thomas Van den Eynde in 2017.

Met felicitaties van burgemeester Paul Verbeek.

Morris, jij werd tijdens de Oscars van Chiro Bevel bekroond tot Burgemeester van Bevel. Hoe ging dat in zijn werk?

Morris: Om de 5 jaar organiseert Chiro Bevel tijdens zijn heemfeesten 'de Oscars van Bevel', waarbij gezocht wordt naar de markantste inwoners van onze deelgemeente. De belangrijkste titel die te verdienen valt is deze van Burgemeester van Bevel. Om kandidaat te zijn, moet je eerst genomineerd worden. Vervolgens gebeurt een stemmingsronde, zowel op papier als digitaal. Het verdict valt tijdens de avond van de Oscars zelf, waar alle aanwezigen hun ultieme stem kunnen uitbrengen.

Jullie geven allen aan dat het zo'n grote eer is de Bevels Burgemeesterssjerp te mogen dragen. Waarom is dit zo'n eervolle titel?

Pieter: Omdat Bevel het mooiste en warmste dorp ter wereld is. Hoewel ik er zelf pas later ben komen wonen, en ondertussen weer verhuisd ben, is Bevel het enige dorp waar ik me echt thuis voel. Als je dan door de Bevelaars verkozen wordt tot Bevelse Burgemeester, is dat een grote eer.

Thomas: Ook omdat het slechts om de vijf jaar georganiseerd wordt, is het toch wel een unieke en bijzondere titel. Je mag vijf jaar lang het boegbeeld van alle Bevelaars zijn.

Gaat deze verkiezing dan ook gepaard met een echte verkiezingscampagne?

Thomas: Uiteraard gaat dit telkens gepaard met een spannende, maar ludieke campagne en worden verkiezingsprogramma's

en -beloftes gemaakt. Er staat immers eeuwig roem op het spel.

Marcel: Bij de eerste Burgemeestersverkiezingen in 2007 woedde de verkiezingscampagne het hevigst. Er werden verkiezingsborden geplaatst, flyers bedeed en de genomineerde kandidaten organiseerden samen zelfs een optocht doorheen het dorp. Ik ben dan ook heel fier als eerste de sjerp te hebben mogen dragen en wordt er nog regelmatig over aangesproken.

Waarom werden jullie verkozen? Wat verwacht de Bevelaar van zijn burgemeester?

Morris: De gemeenschappelijke deler van ons allen is de verwevenheid met de Bevelse gemeenschap. Betrokken zijn bij het lokale, bruisende verenigingsleven en frequent aanwezig zijn in de lokale horeca en op Bevelse activiteiten en evenementen zijn de sleutels tot succes. Net zoals dat voor een echte burgemeester geldt.

Hebben jullie bijzondere herinneringen aan jullie mandaat?

Pieter: Zo vaak aangesproken worden op je titel, was voor mij iets om nooit te vergeten. Het ging zelfs soms zo ver dat mensen mij vroegen om bepaalde dingen 'klaar te krijgen' voor hen. Ik maakte hen dan snel duidelijk dat de functie eerder ceremonieel was.

Marcel: Voor mij is de leukste herinnering dat ik als burgemeester het huwelijk van mijn eigen zoon en schoondochter heb mogen inzegenen. Een unieke beleving!

Thomas: En de bals van de burgemeester zijn natuurlijk ook onvergetelijk! Ik organiseerde een

'Bal van de Bevelse Burgemeester' in de parochiezaal. De opbrengst bedroeg €3.000 en werd verdeeld onder KFC Bevel en TTC Bevel. Marcel organiseerde 10 jaar eerder het eerste 'Bal van de Bevelse Burgemeester' in de voetbalkantine en schonk de opbrengst aan Ziekenzorg. Ook Pieter organiseerde zijn bal in de voetbalkantine, met opbrengst voor kvlv Bevel. Morris weet dus wat te doen...

Morris: Natuurlijk zal ook tijdens mijn ambtstermijn het 'Bal van de Bevelse Burgemeester' niet ontbreken. De plannen hiervoor worden al gesmeed. We mikken op oktober 2022, in een tent bij café 't Kruiske. Bij deze is iedereen al uitgenodigd!

Marcel, Pieter, Thomas, hebben jullie nog een tip voor Morris?

Pieter: Bereid je voor op veel gesprekken over jouw burgemeesterschap. Het leeft echt wel bij de Bevelaars. En vooral geniet ervan, draag de sjerp met trots, 5 jaar is zo voorbij.

Thomas: Geniet van de vijf jaren als burgemeester! Het is voorbij voor je het weet. Maak er het beste van!

Marcel: Geniet ervan! En vooral, luister naar onze inwoners.

Marcel Beirinckx, de eerste burgemeester van Bevel.

Opgelet!

VEILIG OP DE FIETS

Onlangs was het weer zover: de leerlingen van de Nijlense scholen legden hun fietsproeven af. Na wat theoretische lessen en een eerste verkenning volgden de effectieve proeven op de openbare weg. Voor velen een spannend moment!

De politie helpt jongeren graag om zich zelfzeker op de fiets in het verkeer te leren begeven. Als zij in september zelfstandig naar de middelbare school rijden, is het immers van cruciaal belang dat ze over het nodige zelfvertrouwen beschikken of het alleszins ontwikkelen.

Daarom leerden jongeren uit het zesde leerjaar tijdens fietsproeven hoe zich veilig te bewegen in het verkeer. Ze oefenden verschillende manoeuvres zoals links- of rechtsaf slaan op een kruispunt, maar leerden ook wat de armbewegingen

van een politie-inspecteur betekenen als hij of zij het verkeer regelt bij defecte verkeerslichten.

Tijdens deze voorbereidende momenten kregen de kinderen ook uitleg over de gevaren van de dode hoek. Transportfirma Hens uit Nijlen maakte zich twee dagen vrij om de scholieren vaak voorkomende situaties te leren inschatten.

Aandachtspunten hierbij waren:

1. De vrachtwagen niet voorbijsteken en wachten.

2. Weten dat de vrachtwagen voorrang heeft.
3. De plaatsen vermijden waar ze niet (goed) zichtbaar zijn.

Alle fietsers waren geslaagd en kregen naast hun diploma ook een setje fietslichten.

TEKST Sue Mutton
FOTO Kurt Heylen

Gespot

NIJLENSE JURYLEDEN ONDER DE INDRUK

De geïntegreerde proef (GIP) maakt in githo nijlen deel uit van het examenprogramma van de laatstejaars TSO/BSO. Hierin komen algemene en technische kennis, vakgerichte attitudes, creativiteit en communicatievaardigheden evenwichtig en aangepast aan de studierichting aan bod.

De GIP bestaat uit een procesfase en een productrealisatie. Dit maakt een zorgvuldige planning en spreiding over het ganse schooljaar noodzakelijk. De presentatie (schriftelijk en mondeling) van het werkstuk gebeurt voor een samengestelde jury van (vak)leerkrachten en externe deskundigen. Voor de externe juryleden gaat de school in de ruime regio op zoek naar echte Nijlenaars die werkzaam zijn in toonaangevende bedrijven.

Elk schooljaar weer worden er in githo nijlen pareltjes van geïntegreerde proeven gerealiseerd. Zo nu en dan springt er letterlijk en figuurlijk eentje uit zoals de 'Jumping Jets' van Ries Maes, leerling van het 7e jaar Industriële Elektriciteit.

Ries is al heel zijn jonge leven gefascineerd door de wereld van 'light & motion'. Als tiener was hij in de ban van de geweldige lichtshows van Tomorrowland; als kind verwonderd door de springende waterstralen in het Wijnegem shoppingcenter, Plopsa- of Disneyland. Hij kon het dan ook nooit laten om er even onderdoor te lopen.

Nu hij als eindejaarsleerling de technische knowhow heeft om 'showlights' en 'jumping jets' of springende waterstralen te combineren, zorgde Ries tijdens zijn presentatie voor de jury voor een wervelend spektakel. Aardige bijkomstigheid is dat het geheel wordt opgestart met een tabletapp hetgeen zijn project niet alleen een extra dimensie geeft, maar het ook behoorlijk complex maakt.

De externe juryleden Davy Gysels (lasingenieur bij Fluvius), Kim Verelst ('technical coordinator' Continental Mechelen) en Jeroen Kuppens ('plant engineer' Evonik Antwerpen), allemaal Nijlenaars, waren danig onder de indruk van de inventiviteit en creativiteit van het

project, alsook van de technische uitwerking ervan. Ze loofden tevens de zelfzekerheid waarmee Ries zijn 'Jumping Jets' wist te presenteren.

Dat Ries de smaak te pakken heeft, blijkt duidelijk uit zijn toekomstvisie. Naast het verder uitbouwen van zijn carrière als DJ Reez (hij werd knap 2e in de 'start to DJ' van MNM) gaat hij volgend schooljaar ook de uitdaging aan om de opleiding muziekmanagement en muziektechniek aan te vatten aan Hogeschool PXL. Dat staat trouwens voor 'Professionals & Excellence' en dus als het ware op het lijf van Ries geschreven.

TEKST Jan Verreet
FOTO Melanie Mertens

v.l.n.r.: Juryleden Davy Gysels en Kim Verelst, leerkracht Sam Theunissen en Ries Maes

Paniek op de kermis te Nijlen

Terwijl in een nokvolle danstent te Nijlen de jonge paartjes lustig rondzweefden, gebeurde er iets ongewoons. Achter het orgel flitste een lichtstraal. Kortsluiting! En meteen hoorde men den angstkreet: Brand! Dit kwam zo onverwacht dat zelfs de bezadigsten hun kalmte verloren. De meisjes gierden en de jongens drongen. Ieder wou zich het eerst naar buiten werken, wat zulke herrie verwekte dat het werkelijk rampspoedige gevolgen had kunnen hebben. Ruiten werden stukgeslagen, ja gansch het voorfront van de tent werd door de stuwende menigte omvergeduwd. Sommigen jammerden om hun jasje, handtaschje, sieraden, tot zelfs hun schoenen waren ze kwijtgespeeld.

Anderen waren gekneusd of kloegen over inwendige pijnen en eenigen hadden het bewustzijn verloren.

Intussen was het brandje gelukkig geblusht en vóór ieder weer normaal op zijn plooi was, klonken weer de tonen van het orgel.

24 juli 1946
Het Nieuwsblad

MET DANK AAN Kris Van Brandt

Kortweg

1001 BOMEN EN PLANTEN

Elk gezin kan, in het kader van onze 1001-bomencampagne, één gratis boom of struik bestellen.

Er is ook een ruim aanbod aan hagen, struiken en gevelplanten die je aan groothandelsprijzen kan kopen.

De voordelen van groen in onze woonomgeving zijn al meermaals aangehaald. We zijn gezonder en we voelen ons gelukkiger als we in een groene omgeving vertoeven. Planten doen zelfs nog veel meer: naast hun positieve invloed op onze gezondheid zijn ze ook onontbeerlijk voor ons klimaat. Zo zorgen ze voor afkoeling van de omgeving, verminderen ze de kans op overstroming en verbeteren ze de luchtkwaliteit.

Nijlen is met zijn bossen en parken reeds een groene gemeente, maar het kan steeds beter.

Daarom roepen we iedereen op om mee te bouwen aan het groene Nijlen van de toekomst.

Voorwaarden:

- Er kan per adres gratis één boom of struik besteld worden.
- De boom of struik dient op het grondgebied van Nijlen gepland te worden.
- Van het betalend aanbod kan je uiteraard zoveel bestellen als je wenst.

Hoe bestellen?

Je kan nu al bestellen of t/m 15 oktober. Surf hiervoor naar: www.nijlenacties.be

Of via:
03 410 02 11

Kortweg

OPROEP TWEDEHANDS SPORTMATERIAAL EN SPORTKLEDING

Bezoekers van de sociale kruidenier in Buurtpunt Nijlen kunnen bij hun winkelbezoek steeds iets meenemen uit de weggeefkast. Een welkom extraatje voor mensen die het goed kunnen gebruiken!

In augustus wordt de weggeefkast gevuld met tweedehands sportmateriaal en sportkleding.

Heb je nog sportmateriaal of sportkleding, zowel voor volwassenen als voor kinderen, dat je niet meer gebruikt maar nog in goede staat te geef?

In juli en augustus verhuist het aanbod van Buurtpunt naar verschillende andere locaties.

Daarom graag een seintje via buurtpunt@nijlen.be om zo af te spreken waar en wanneer je je sportmateriaal kan inleveren.

VERTREK VEILIG OP VAKANTIE EN VRAAG TOEZICHT AAN

Je plant een vakantie in binnen- of buitenland of je bent gewoon een langere periode van huis weg: zorg er dan voor dat je woning geen makkelijke prooi is voor inbrekers. Er zijn tal van eenvoudige maatregelen die je kunt nemen om potentiële dieven af te schrikken. Een bijkomende maatregel is je afwezigheid melden bij je lokale politiezone. Die kan dan beslissen om geregeld bij je woning langs te gaan of voorbij te rijden. Het risico op inbraken wordt hierdoor kleiner en de politieaanwezigheid verhoogt de algemene veiligheid in de wijk.

Vakantietoezicht is een gratis dienstverlening die de lokale politie aanbiedt aan de bevolking. De lokale politie voert op verschillende tijdstippen, zowel overdag als 's nachts, controles uit. Telkens een patrouille is langs geweest, wordt een briefje in de brievenbus achtergelaten met daarop het tijdstip van de controle en eventuele opmerkingen.

Vakantietoezicht aanvragen? Scan de QR-code of bel 03 466 16 16 voor meer info.

STICKER GEEFT AAN WAAR ZORGVERSTREKKERS VRIJ KUNNEN PARKEREN

Het is niet altijd eenvoudig voor zorgverstrekkers (dokters, thuisverpleging, ...) om snel en legaal te parkeren op hun ronde langs vaak veel mensen die op de verzorging zitten te wachten. Lokaal bestuur Nijlen wil hier mee een oplossing bieden, samen met inwoners die op vrijwillige basis hun steentje willen bijdragen. Het werkt met stickers. Waar mensen zo'n sticker hangen, daar zijn zorgverstrekkers welkom om even te parkeren.

Hoe kan je meedoen?

Zowel de zorgverstrekker die hier gebruik van wil maken als de inwoner die een parkeermogelijkheid wil aanbieden, die moet zich aanmelden op www.nijlen.be/zorgparkeren of via 03 410 02 11.

PODCAST HET BANKJE 2022

De podcast Het Bankje brengt theater opnieuw tot bij het publiek. Je neemt tijdens een wandeling of een fietstocht plaats op een bankje en kan jezelf via een QR-code laten onderdompelen in de meest intieme, bizarre, aangrijpende dialogen die zich (misschien) hebben afgespeeld op de plek waar je zit.

Van 1 juli tot 30 september 2022 kan je in Bevel, Kessel en Nijlen terecht op 6 locaties voor 20 verschillende

podcasts.

Het bankje is een initiatief van OPENDOEK in samenwerking met Creatief Schrijven en Kunstwerkt.

INFOAVOND REUZEN VAN NIJLEN – HELPERS GEZOCHT!

De restauratiewerken aan de reuzen van Nijlen zijn gestart. Het reuzenweekend eind september 2023 krijgt vorm. De oprichting van een gilde van de Nijlense reuzen lonkt.

Daarom plant het reuzengezelschap een tweede infovergadering op dinsdag 27 september 2022 om 20u00 in de raadzaal van het gemeentehuis in Nijlen.

Iedereen welkom!

OPEN MONUMENTENDAG

Op zondag 11 september 2022 is het weer Open Monumentendag. En ook in Nijlen doen we naar goede gewoonte terug mee. **Eénmalig stellen we de pastorie open voor een exclusief bezoek onder begeleiding van een gids van 10u00 tot 18u00.**

De pastorie is één van de belangrijkste monumenten in Nijlen. Naast haar rijke en bewogen geschiedenis is het één van de mooiste en oudste gebouwen in de gemeente. Bezoekers zullen een blik kunnen werpen in de persoonlijke vertrekken van de geestelijken die hier hun leven doorbrachten.

Inschrijven hiervoor is gratis en kan in het Kempens diamantcentrum. Maximum 7 personen per gidsbeurt. **Ook het Kempens diamantcentrum zal tijdens open monumentendag zijn deuren openen.**

Het Kempens Diamantcentrum in de Spoorweglei is geopend van dinsdag tot en met vrijdag, van 9u30 tot 16u30 (en in juli en augustus ook op zaterdag geopend van 10u tot 14u). Tijdens de openingsuren kan je hen ook telefonisch bereiken (03 481 81 48) of via e-mail (info@briljantekempen.be).

FIETSBIEB ZKT VRIJWILLIGERS

Wil je kinderen en hun ouders helpen bij de keuze van een kinderfietsje? Repareer je graag fietsen en wil je mee zorgen voor een ruim aanbod aan veilige fietsen? Of zegt het je iets om de Fietsbieb enkele uren per maand open te houden? Wil je de Fietsbieb mee promoten of heb je creatieve ideeën? Dan ben jij wellicht de geknipte vrijwilliger!

De Fietsbieb is 2 uur per maand open, d.w.z. dat het een engagement is dat niet te veel van je tijd opsloopt.

Interesse? scan de QR-code

LILIA ORGANISEERDE EEN TOMBOLA VOOR OEKRAÏNE

Half mei zette de Bevelse kunstenares Lilia Van Den Eynde de deuren van haar atelier open tijdens 'Atelier in beeld'. 'Op een nacht werd ik wakker met het plan om dit te koppelen aan een goed doel. En zo kwam ik op het idee van een tombola,' vertelt Lilia.

'Eerst wilde ik een tiental schilderijen verloten, maar uiteindelijk werden het er bijna 50. Ik schilder al bijna 45 jaar en op al die jaren krijg je wel wat schilderijen bij elkaar. Tijdens het opendeurweekend zijn er veel bezoekers langs geweest en heb ik heel wat tombolalotjes kunnen verkopen. In totaal zat er €495 in mijn kassa. Ik heb het bedrag afgerond naar €500. Samen met mijn man Lucien zijn

we het geld gaan overhandigen aan de burgemeester en het schepencollege op het gemeentehuis.

BESTEMMING €500

'250 euro gaat naar het netoverschrijdend taalklasje voor Oekraïense lagereschoolkinderen. Hiermee gaan ze een deel van de werkmiddelen van het taalklasje betalen.'

'De andere 250 euro gaat de gemeente gebruiken om na de zomervakantie een ontmoetingsmoment organiseren voor Oekraïners en de gastgezinnen. Ik ben zeer tevreden dat ik op deze manier een steentje heb kunnen bijdragen.'

UITNODIGING VOOR FEEST 85-JARIGEN!

Wie in 1937 geboren is, die werd of wordt dit jaar 85. En die heeft heel wat meegemaakt en beleefd en heeft veel verhalen te vertellen. Tegen wie kan dit beter dan tegen leeftijdsgenoten. Precies dat gaat gebeuren tijdens het feest voor 85-jarigen dat op 7 oktober plaatsvindt vanaf 13 uur in Brasserie

Criterion, Bevelsesteenweg 1 in Nijlen. Deelnemers kunnen makkelijk en vlakbij parkeren op het August Hermansplein.

Inschrijven vóór 16 september 2022. Voor verdere info, contacteer Hyppoliet Dillen 03/481 71 75

Men zegge het voort!

Contact

GEMEENTEHUIS

Tot nader order werkt het gemeentehuis nog steeds op afspraak. Afspraak via 03 410 02 11 of info@nijlen.be. Op zaterdag, zondag en feestdagen gesloten

POLITIE

T 03 466 16 16
E pz.berlaarnijlen@police.belgium.eu
W www.politie.be/5361
Alle dagen open van 8u tot 20u

BIBLIOTHEEK

T 03 410 03 60
E nijlen@bibliotheek.be
Maandag en dinsdag 14u tot 20u
Woensdag 10u tot 12u & 13u tot 17u
Donderdag 14u tot 20u
Vrijdag 14u tot 17u
Zaterdag van 9u tot 12u

SPORTCENTRUM

T 03 410 02 40
E sportdienst@nijlen.be
Sporthal Nijlen, Gemeentestraat 36a
elke dag van 9u tot 24u

Sporthal Kessel, Grote Puttingbaan:
elke dag van 9u tot 24u

ACADEMIE NIJLEN

T 03 410 01 20
E secretariaat@academienijlen.be
Tibourstraat 10, 2560 Nijlen
maandag/dinsdag: van 9u tot 12u
woensdag: van 9u tot 11u (13u00 – 17u00 enkel september en juni)
vrijdag: van 17u tot 19u
zondag: van 9u tot 11u (enkel september en juni)

RECYCLAGEPARK

T 03 411 11 13
Dinsdag, woensdag en vrijdag van 8u30 tot 12u en 12u30 tot 16u10
Donderdag van 15u tot 19u (**winteruur van 12u30 tot 16u10**)
Zaterdag van 9u tot 15u
Zondag en maandag gesloten

OCMW

T 03 410 02 11 – **Enkel op afspraak**
E info@ocmwnijlen.be
Telefonisch bereikbaar van maandag t/m vrijdag tussen 9u en 17u.
Maak je afspraak via 03 410 02 11 of info@ocmwnijlen.be

DOKTERS / APOTHEKERS VAN WACHT

Centraal oproepnummer wachtdiensten
Huisartsenwachtpost: 1733
Apotheker van wacht: 0903 99 000
Tandarts van wacht: 0903 99 915

REDACTIETEAM BEKEND:

Kurt Heylen, Hans Selderslaghs, Gunther Melis, Gino Van Looy, Melanie Mertens, Eve Heremans, Maarten Horemans, Griet Van Olmen.

bekend@nijlen.be • 03 410 02 11

CURIEUZE COLLECTIES #6

Een verzameling theelepels vanuit alle continenten.

Julia Dillen uit Nijlen verzamelt theelepeltjes van over de hele wereld. 'Ik verzamel ze al meer dan 20 jaar. Ooit heb ik op reis er eens eentje gekocht, ik vond het echt een leuk object,' vertelt Julia enthousiast. 'En het is niet bij dat ene lepeltje gebleven. Ondertussen heb ik er bijna 7000, waarvan ik er 5700 geklasseerd heb. Onder mijn bed staan verschillende dozen die ik nog moet doen. Ik groepeer de lepeltjes per land of per thema. Alles wordt netjes opgeschreven in schriften die ik per

werelddeel heb opgedeeld. In mijn garage heb ik meerdere kasten met schuiven, waar ik dan per land of per thema de lepeltjes bewaar.'

'Hoe ik aan al die lepeltjes kom? Ik zet af en toe een zoekertje in Het Laatste Nieuws, en daar komt meestal wel wat reactie op, soms gratis of soms voor een klein prijsje. Ik ben zelf ook veel op reis geweest, en dan ga ik steeds actief op zoek. Of via rommelmarkten, vooral in Nederland. Mijn grootste 'leverancier' van theelepeltjes is

een dame uit Nederland die ik heb leren kennen. Ze gaat vier keer per jaar op cruise en komt zo over heel de wereld. Zij heeft er haar hobby van gemaakt om lepeltjes voor mij te kopen. Als ze terug thuis is, stuurt ze me de lepels en vaak ook de rekening op', lacht Julia.

'Vaak koop of krijg ik nieuwe lepeltjes, die laat ik dan in de originele verpakking zitten. Aan de echt oudere modellen heb ik wel wat meer werk. Deze laat ik weken in een sopje, nadien poets ik ze op

met crème voor zilverwerk. Soms is de afkomst niet duidelijk, en dan zoek ik hulp op Facebook. Via de sociale media heb ik vrienden van over de hele wereld, die me dan helpen de afkomst te bepalen. Ik heb ook papieren met het alfabet uit verschillende talen zoals Arabisch of Hebreeuws, hierdoor kan ik zelf soms al veel achterhalen. En zo leer ik ook veel bij over andere landen en culturen. Zo heb ik een lepeltje uit Australië met een toilethokje. Omdat de afstanden tussen dorpen en steden soms zo groot zijn staan er langs de weg vaak van die typische toilethokjes.'

'Ik ben niet specifiek op zoek naar een ontbrekend stuk voor mijn collectie. Alles wat binnenkomt is goed, er zit altijd wel een verrassing tussen. Het meeste fier ben ik op het kleinste lepeltje uit mijn verzameling. Dit topstuk heb ik zelf in Sint-Petersburg in Rusland gekocht. Het

lag in een vitrine naast de beroemde Fabergé-eieren. Het handvat is bewerkt met email cloisonné. Dat is een techniek van emaileren waarbij men geplette draad in bepaalde motieven en figuren op metalen ondergrond bevestigt.' (Zie foto)

'Naast theelepeltjes, heb ik nog een tweede verzameling. Lang geleden kochten mijn man en ik een luster voor in de slaapkamer. Aan deze luster hing glaskunst in opaline. Ik ben toen vazen beginnen verzamelen in opaline in dezelfde kleur blauw. Uiteindelijk ben ik bij 100 voorwerpen gestopt. Gelukkig nemen theelepeltjes veel minder plaats in.'

Heb je zelf nog theelepeltjes meegebracht van een reis? Of heb je oudere exemplaren waar je vanaf wil, kan je Julia contacteren via 03 481 70 96.

Het topstuk uit de collectie van Julia. Deze theelepel kon ze op de kop tikken in Sint-Petersburg.

Ben of ken je een verzamelaar met een unieke collectie? Laat het ons weten: bekend@nijlen.be 03 410 02 11

TEKST/ FOTO: Kurt Haylen

BEKEND ZOMER FOTO WEDSTRIJD 2022

**DOE MEE &
MAAK KANS
OP LOKALE
IJSJESBONNEN
TUV. €30**

**Maak met je gezin, familie, vrienden, vereniging,
team, buren, ... een leuke foto op
de grote schommelbank in het Soldatenbos in Kessel
en
win voor jouw gezelschap lekker lokale ijsjes.**

- Stuur je schommelbankfoto vóór **15 september 2022** naar **bekend@nijlen.be**.
- De jury (BEKEND-redactieteam) kiest de vijf leukste foto's.
- De winnaars ontvangen een bonn twv. €30 bij één van de vijf lokale ijsjeshandelaars.
- De winnende foto's verschijnen op bekendinnijlen.be en in de najaarseditie van BEKEND.
- Je kan de schommelbank in het Soldatenbos bereiken via de dreef langs ingang Liersesteenweg 133 of langs ingang Marnixdreef ter hoogte van nr 84.

bekend in
NIJLEN

MET DANK AAN:

Simonne en Luc Helsen, Jonne en Loe Verheyen, Emil Krastev, Jasper Gheysen, Kris Van Puyvelde, Philippe De Backer, Yves Heylen, Leen Verbist, Morris Van den Eynde, Thomas Van den Eynde, Pieter Verhaert, Marcel Beirinckx, Kris Van Brandt, Lilia Van Den Eynde, Sue Mutton, Julia Dillen, Cindy Beelen, Nancy Fierens